

**De gelijkenis van de verloren zoon**

Een gelijkenis is ..... een zinnebeeldig verhaal, een voorbeeld van een zaak waarin zich overeenkomsten vertonen met iets uit de werkelijkheid. Het voorbeeld hoeft niet per se waar gebeurd te zijn, maar kan ontleend zijn aan een suggestie of voorstelling. In een gelijkenis gaat het om een bedoeling, om hetgeen er als het ware uitrolt, wat ermee wordt beoogd en voorgesteld.

De meeste gelijkenissen hebben betrekking op het **koninkrijk der hemelen**, en belichten de aspecten van dat rijk.

Sommige gelijkenissen welke Jezus sprak zijn zo indrukwekkend en kinderlijk eenvoudig, dat zij de voorstelling van elk mens aanspreken. De actualiteit der gelijkenissen is nagenoeg tijdloos, en de meeste gelijkenissen konden vandaag de dag wel uitgesproken zijn.

Helaas worden door de geestelijken altijd en alleen de geestelijke aspecten van de gelijkenissen behandeld. Dat is het gemakkelijkst. Tot het wezenlijke doel der gelijkenissen dringt men helaas bijna niet door. Men past de gelijkenissen toe op het tot-geloof-komen van de zondaar, alsof dat het een en al zou zijn daarin.

Ook het nevendoeel der gelijkenissen, namelijk dat er een terugtrekking van een christen uit dit leven, en een voorbereiding voor de hemel mee zou worden beoogd, wordt breed uiteengezet door de theologen.

Wel wordt erkend dat de gelijkenissen een onuitputtelijke schat aan goddelijke wijsheid en informatie bevatten, en dat wij nooit de volle diepte ervan zullen kunnen peilen. En ook wij claimen in dezen niet dat wij de volledige inhoud ervan u zullen kunnen voorleggen. Nee; maar wat wij wel willen doen is, een stap in de goede richting zetten, en de gelijkenissen bezien in het licht waarin ze zijn uitgesproken, namelijk dat de gelijkenissen waren om er het koninkrijk der hemelen (niet de hemel) mee te vergelijken!

Zoals gezegd worden de gelijkenissen algemeen geestelijk uitgelegd, waarbij het behoud van de zondaar centraal staat. Men let niet op, en ziet voorbij aan het **nationale aspect** in de gelijkenissen. Zo wordt bijvoorbeeld in Matth.21:28-32 gesproken over **twee zonen**. Dit ziet onmiskenbaar op de joden in tegenstelling tot het "Huis Israëls". Israël is de zoon van Elohim, zie Jer.31:9; Hos.11:1.

De eerste zoon in die gelijkenis is het pseudo-juda (de joden), die "ja" zei, maar niet ging. De tweede zoon zei niet te willen, maar kreeg later berouw en ging toch.

In de gelijkenis waarover wij het willen hebben, namelijk die van de **VERLOREN ZOON** uit Lucas 15:11-32, gaat het eveneens over twee zonen, de joden en het Huis Israëls.

In deze gelijkenis wordt het drama van de verhouding van Jahweh en Zijn volk Israël op een ongeëvenaarde wijze uitgebeeld, en ook hoe Ezau in de tent van Izaak er altijd op uit is geweest om alsnog de eerstgeboortezegen naar zich toe te halen.

In deze wereldwijd bekende gelijkenis van de verloren zoon is het de Vader, Die aan de jongste zoon onvoorwaardelijk diens eis inwilligde toen deze aan Hem zijn erfdeel vroeg. De jongen wilde weg van zijns Vaders huis, onder het Vaderlijk gezag vandaan. Hij wilde autonoom of zelfstandig gaan leven, zichzelf zijn,



onafhankelijk zijn en zichzelf zien te redden. Hij voelde zich nu mans genoeg en volwassen om zijn eigen leven te kunnen indelen en regelen. Zonder enig verwijt betaalde de Vader hem zijn deel uit. En nu zou blijken of de jongen inderdaad bekwaam genoeg was en voldoende overleg bezat, inzicht en beleid had om zelfstandig te kunnen staan in deze wereld.

Vanaf heden meende de jongste zoon te kunnen doen wat hij wilde, zonder daarvan verantwoording te moeten afleggen aan zijn Vader. Hij wilde in het goeddunken van zijn eigen hart wandelen. De Vader zag of had gezien dat hiertegen geen enkel geneesmiddel of kruid voorhanden was, en gaf de jongen volkomen vrijheid van handelen door zich terug te

trekken naar de achtergrond. Let wel, naar de **achtergrond**. De Vader verdween **nooit** van het toneel, maar hield de jongen met de koorden van zijn liefde vast!

De jongen voelde niet de hartverscheurende pijn van zijn Vader, en besepte in het geheel niet dat zijn Vader ineenkromp van verdriet. De grootheid van de Vader blijkt uit het feit dat hij niets hiervan liet merken. De Vader speelde zijn gevoelens niet uit tegen de begeerte van de jongen, die immers vastbesloten was de vrijheid te verkiezen boven het Vaderlijke gezag.

De Vader wist dat Hij die bruisende zee van begeerte naar onafhankelijkheid niet kon doen bedaren door op die golven olie van medelijden te werpen. Nee, alleen de harde realiteit van het leven zou de jongen nog kunnen doen ontwakken! Loslaten, dat was het enige harde middel dat er overbleef voor de Vader, hoe pijnlijk ook.

Het is dan ook geen nalatigheid van de Vader dat hij de jongen niet vermaande, geen "Bijbel" meegaf en afscheidsprek hield. Nee, de Vader wilde niet zijn gezag uitspelen tegen de ontombare vrijheidszin van de jongen.

De jongen meende recht op het erfdeel te hebben, en dat was inderdaad het geval. Hij dacht dat zijn Vader een soort Stoïcijn was, die op koele wijze afscheid van hem kon nemen. De jongen zag niet en voelde niet dat er een brandend en verscheurd liefdevol hart in de Vader huisde, dat zo groots en heerlijk was, dat hij zelfs zijn verdriet kon verbergen! De Vader deed alsof hij tevreden was met het besluit van zijn zoon.

De jongen vertrok, goedsmoeds, geen vuiltje aan de lucht, en een bult geld op zak. Zie zo, pluk de dag! Geniet van het leven!

Al heel gauw bleek echter dat niet alles in dit leven "rozegeur en maneschijn" was. De illusie dat hij los en vrij was van zijns Vaders huis bleek ijdel. Overall achtervolgde hem onzichtbaar zijn Vader, Die niet die grote Afwezige was, zoals hij dat zichzelf had voorgesteld. Ondanks de lichamelijke afwezigheid voelde hij de aanwezigheid van de bloedband. En door grote armoede heen liep hij vast, muurvast, op de werkelijkheid van het harde leven!

Toen kwam hij tot zichzelf. De roes was geweken, en toen zag hij dat hij bezeten was geweest van zijn eigen boze lusten, een slaaf van zijn eigen wil en wellusten.

Dit was weliswaar niet zijn redding, want het kon met hem nog alle kanten uitgaan. Hij had zichzelf wel van het leven kunnen beroven, want hoeveel mensen sterven er niet liever dan te bekennen dat ze fout zijn geweest?

Tot zichzelf komen houdt nog niet in dat men naar Jahweh gaat om vergeving, maar het is wel zo gelegen dat er nooit iemand tot Jahweh gaat en komt die niet eerst tot zichzelf kwam!

Toen deze schellen van zijn ogen vielen zag hij de werkelijkheid, maar daarmee was hij nog niet bevrijd en verlost! Nu zag hij dat hij zich zijn Vader altijd foutief had voorgesteld. De Vader was geen despoot Die Zijn

gezag liet gelden over hem. De Vader

was niet te slap geweest, niet te streng, en niet te loyaal. Nee, zijn Vader was liefdevol, onbaatzuchtig en toegenegen. Kinderen zijn er helaas maar al te vaak blind voor hoe hun ouders uit liefde met hen handelen.

Kinderen geven dikwijls eerder gehoor aan de lokkende stem der wereld dan dat ze luisteren naar de liefdevolle vermaningen van de ouders.

De jongste had gemeend rechten te hebben, en eiste zijn deel op. Zo is elk mens. Wij zijn rechthebbend en

menen wel onze eigen baas te kunnen zijn.

Nee, wilde de Vader zeggen, jij bent geen eigen baas, jij bent pachter!

Maar...., hoe kon Hij de jongen dat aan het verstand brengen? De jongen was onaanspreekbaar. De Vader had geen enkel grip of houvast meer op de jongste zoon.



Dat de mens slechts pachter is blijkt uit een andere gelijkenis, uit Luk.19:11-27 waar het over de tien ponden gaat. Samen ontvangen de knechten tien ponden, als gemeenschappelijk bezit en beheer. Het was de goddelijke bedoeling om een co-operatieve samenwerking op te zetten. Nee, zeiden de knechten, dat werkt niet in onze tijd, wij zullen het bedrag verdelen en elk moet maar zien wat er van wordt. Zij hadden de opdracht foutief opgevat en verkeerd in het werk gesteld. Evenwel zien wij dat zij tot het einde toe in het besef hadden geleefd dat het hier een goddelijk pond betrof, waarover zij slechts tijdelijk de beschikking hadden. Het zijn tien ponden, hetwelk ziet op het Huis Israëls, de zogenaamd verloren tien stammen. Tenslotte komt de Meester en roept de knechten ter verantwoording. En nu moeten wij goed opletten welk antwoord de eerste knecht geeft. Hij zegt: Heer, **Uw pond** heeft tien ponden winst gemaakt!

De knecht zegt niet dat **hij** tien andere ponden er bij heeft gewonnen door zijn kunde of vakbekwaamheid. Nee, hij erkent volkomen dat het slechts van één kant is gekomen!

Slechts één knecht had het blijkbaar niet goed begrepen, of liever, hij wilde het niet begrijpen en liet het pond niet werken, begroef het in de aarde, enz-. Dit ziet op een deel van het Huis Israels dat de 'geestelijke gaven' niet gebruikte. De ponden ziet op de geestelijke gaven die de stammen Israels ontvingen, daar de "Gemeente" uit Israel is opgebouwd, en aan Israel het hooghouden van de geestelijke standaard voor het koninkrijk Gods is toebetrouwd. Israel moest 'handel' drijven als voorbeeldnatie!

De ponden zijn nooit aan de joden gegeven, daar tevoren vaststond dat zij geen vruchten zouden voortbrengen. Alleen een goede boom kan goede vruchten voortbrengen, Luc.16:2.

Wanneer wij als Israelieten zelf iets niet kunnen, moeten wij hen helpen die het wel kunnen, en op die manier laten wij het ons toebetrouwde pond werken. Ook onder Israel is een deel dat zich niet inzet voor het koninkrijk der hemelen.

Let er op dat het laatste gedeelte van Math.25:27 in geen enkel origineel handschrift staat, namelijk waar het over de woeker gaat en de bankiers. Die wisselaars ziet wel op de joden. Maar woeker is altijd kwaad!

In Luc.16:1-13 is de rijke man "Elohim", en de rentmeester is het restantje Juda (pseudo-juda of joden) die Zijn goederen verkwist hadden. Het

rentmeesterschap werd van hen genomen, Matth.21:34.

Het oordeel gaat dan ook niet over individuen, maar over **volkeren**, zie Matth.25:31-46 en 19:28; Jes.40:5, 46:13.

De schapen gaan aan Zijn rechterhand, Jes.14-26, 26:1-11, en de bokken aan Zijn linkerhand. Israel, dat zijn de schapen, Ez.34:22, Joh.10:16.

Onder de bruiloftsgasten was er één gast zonder bruiloftskleed. Matth.22:1-14. Israel is de bruid, en behoort niet tot de genodigde gasten.

De joden werden wel genodigd, maar wilden niet komen. Wie wel de uitnodiging aanvaardde moest zich omkleeden en een nieuw kleed aandoen. De joden verwierpen dit. Zij eisten wel alle rechten van het koninkrijk op, maar wilden die rechten **niet** uit handen van JHWH ontvangen! De joden begrepen drommels goed dat Jezus de meeste gelijkenissen tot hen sprak!

De goede knechten waren slechts werktuigen van de ponden. De knechten waren pachters, en erkenden dit! Hieruit blijkt dat de Vader van ons niet verwacht dat wij de hele wereld op z'n kop zetten en gaan bekeren, noch dat wij als perfectionisten de Wet als leefregel zullen hanteren. Nee, Hij wil dat wij ons slechts in Zijn dienst stellen, elk in het zijne, en dat wij ons **laten** leiden door Zijn Geest door het ware geloof. Dan zal Zijn pond winstmaken! Wij zijn immers altijd maar als onnutte dienstknechten!

Die goede dienstknechten ziet duidelijk op de zogenaamd 'verloren stammen Israëls', in deze gelijkenis voorgesteld als de **verloren zoon**.

De oudste zoon speelde in deze gelijkenis eveneens een niet onbetekenende rol. Zo heel erg lief was de oudste zoon niet voor zijn jongere broer. Dat zien wij ook bij Kain tegenover Abel, en bij Ezau tot Jakob. De oudste zoon heeft zijn jongere broer niet tegengehouden toen deze de wijde wereld introk. Wel wist hij blijkbaar overal van, en meent in geuren en kleuren te moeten vertellen wat zijn broer allemaal uitgespookt heeft.

Toch had het voorval in het huisgezin een verandering in de oudste zoon bewerkt, en ook de terugkeer van zijn broer bracht een zeer grote omwenteling in zijn leven teweeg.

De oudste zoon was gematigd, orthodox en ogenschijnlijk plichtsgetrouw onderworpen aan de Vader. Met de goddeloze wereld had hij uiterlijk niet veel op, maar inwendig was hij er niet los van. In zijn hart leefden

dezelfde dingen als in het hart van zijn jongere broer.

Toen zijn jongere broer vertrokken was had hij gezien dat er in feite meerdere keuzes waren dan alleen het vormelijke, de uitwendige schone schijn. Er was ook nog zoiets als de 'uitgaanswereld', het ongrijpbare levensidealisme. Die wereld kende hij misschien niet van nabij, maar het leefde wel in zijn hart.

Die wereld lag wel in het boze, en daar stond hij mijlenver boven. Hij wilde de schijn hooghouden, hij wilde orthodox religieus blijven, traditiegetrouw.

Hij begreep dan ook niet goed wat zijn jongere broer bezielde, en droeg weinig of geen hartzeer dat deze jongeling ver van hem weg leefde in overdaad. Nu was immers alles voor hem. Nee, die wereld van glitter vond hij maar niets, dat kostte hem teveel centjes. Hij had tenminste nog enig besef hoeveel het geld wel waard was. Men moest er veel voor doen, en dan moet men het niet zomaar verkwisten.

De jongste zoon niet, die had zijn deel ontvangen, en bracht alles er in korte tijd door. Hij kende de waarde van het geld niet. Hij had er niet zelf voor behoeven te zwoegen. Het ontvangen geld had hem betoverd, en naar het scheen kon dat nooit op! Maar ook de oudste zoon zat in de greep van het geld, en dat was bijna nog erger dan de verkwisting! Hij kon er niet los van komen, het geld had hem te pakken. Plichtsgetrouw verrichtte hij zijn dagelijks werk, samen met de dienstknechten van zijn Vader. en, wat was hij jaloers op die knechten wanneer zijn Vader hen uitbetaalde en hem niets gaf. Zij ontvingen loon, maar hij niet. Dat zat hem altijd goed dwars. Hij wist wel dat de erfenis later voor hem zou zijn, maar nu, nu kreeg hij niets! Jongens nog aan toe, wat zou het zijn leven veranderen als hij ook eens loon in natura zou ontvangen! Al was het slechts een bokje, ja, dan zou hij ook eens feest kunnen vieren met zijn makkers!

Hij wilde het niet doen op de manier waarop zijn jongere broer zich aan het Vaderlijk gezag had onttrokken, maar wel leefde dezelfde begeerte in zijn hart.

Wij proeven dan ook het ongenoegen, het zielige in deze oudste zoon. Hij kan best jaloers geweest zijn op zijn jongere broer, die het mindere deel van de erfenis reeds had opgeëist.

Hij, als oudste zoon moest nog wachten, dan zou hij het dubbele deel als eerstgeborene ontvangen. En bang om dat te verliezen had hij nooit iets durven eisen.

Uit het gedrag van de oudste zoon blijkt dat hij zich in feite niet als zoon gedroeg. Een ware zoon is afhankelijk, blijft leven uit de milde hand van zijn Vader. Een knecht heeft rechten en ontvangt loon. Maar, de oudste zoon schaamde zich er in wezen voor om van de gunst van zijn Vader te leven. Hij vroeg dan ook nooit om een bokje!

Hij wilde zelf over het geld beschikken, hoewel anders dan zijn jongere broer. Hiermee staat de oudste zoon in werkelijkheid nóg verder van zijn Vader af dan de jongste zoon. Het enige verschil was dat hij er zo niet voor uit durfde komen. Hij leefde, at en werkte wel met zijn Vader samen, maar niet onbaatzuchtig en liefdevol, niet toegenegen en gewillig, niet onbevangen! Hij gaf ook nooit de diepste wensen van zijn hart te kennen, hij pleegde geen vertrouwelijk overleg met zijn Vader. Hij bleef ogenschijnlijk volgzaam en ingetogen, maar leefde intussen in een heel andere wereld dan de wereld van zijn Vader. Hij was in werkelijkheid een 'vreemde' in zijns Vaders huis!

De Vader gaf hem alles wat hij nodig had, en daarvoor was hij in zekere zin erkentelijk, maar bleef onvergenoegd! Hij wilde immers geen gunsten, hij wilde loon, loon in natura! En die dienstknechtsgestalte kon hij maar niet van zich afschudden, die was hem meester en eigen.

Werken, gehoorzamen, wetsvervulling, stiptheid, orthodoxie, maar dan wel om **loon!**

Niet de kindergestalte, het volkomen door en uit het geloof alleen leven, uit de vrije gunst des Vaders. En zo bleef er een hemelsbrede afstand tussen hem en de Vader.

Toen zijn jongere broer weer terug was gekomen werd de situatie er beslist niet veel beter op!

Thuisgekomen, na een dag werken, had hij uit de verte reeds muziek en vreugdestemmen gehoord. Dat was kennelijk ongewoon in het huis van zijn Vader. Daar kan een doodse rouwstemming geheerst hebben sinds zijn jongere broer weg was. Zo was het immers ook in Jakobs huis toen Jozef door de broers verkocht was en zij hun vader hadden bedrogen.

Jakob meende dat een wild dier Jozef verscheurd had.

Maar nu, hij kon zijn eigen oren niet geloven, nu hoorde hij muziek en gejuich!

Wat zou er nu toch aan de hand zijn?

Toen vertelde een knecht hem wat er gebeurd was, namelijk dat zijn jongere broer teruggekeerd was. Weliswaar zonder geld en armelijk, maar nog levend en gezond! En dat zijn Vader voor deze verloren zoon een feest had aangericht!

Nu leek het alsof zijn hele wereld ineens stortte! Een feest, en dat voor zijn jongere broer, die alles er door gejaagd had! Wat een ramp, en hoe moest dat nu verder? Dat kostte hem misschien weer een deel van zijn erfenis!

Nee, bij zulk een feest wilde hij de grote afwezige zijn!

"zeg maar tegen mijn Vader dat ik in het veld blijf!, was zijn reactie.

De knecht bracht deze boodschap over aan de Vader. De Vader toonde zich de minste en gaat naar de oudste zoon toe. En dan lucht de oudste zoon na vele jaren zijn opgekropte gevoelens. Nu komt alles er uit. Nu zou hij zijn Vader eens vertellen hoe hij erover dacht en waar hij stond.

"Ik dien u nu al zovele jaren" zei hij. En de nadruk ligt hier op het **dienen**, waarin het verwijt doorklinkt dat hij vanwege zijn dienen nog nooit een bokje had ontvangen om met zijn vrienden vrolijk te zijn. Dus is de Vader hier de grote schuldige, de karige despoot!

Ook hij had weleens feest willen vieren, zij het dan niet in de wijde wereld, maar dan toch binnen de kring van het Vaderlijk huis!

Hij had weleens een blijk van zijn Vader willen zien van waardering vanwege al die trouwe dienstjaren!

En dan doet hij het harde verwijt naar zijn jongere broer: "Deze uw zoon (niet "mijn broer") die uw goed met hoeren doorgebracht heeft.....".

Hoe wist hij dat?

En nu, nu had zijn Vader nog welliefst het gemeste kalf voor hem geslacht! Nu brak zijn klomp!

Hij, als oudste zoon had recht op een dubbele portie, en nu zou hij misschien nog meer kwijtraken aan zijn jongere broer, die in zijn ogen de eerste vrucht van die dubbele portie al binnenhaalde, namelijk het gemeste kalf.

Dat was onverteerbaar voor de oudste zoon!

En, deze conclusie van de oudste zoon lijkt juist. Het is echter een blijk van kortzichtigheid. Daar wijst de Vader hem dan ook op. "Deze broer van jou was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is weer gevonden". Niet dat de jongste zoon ooit nog zou worden wat hij tevoren geweest was, dat niet. De zwarte bladzij in zijn leven was weliswaar omgeslagen, maar de littekens ervan waren niet weg. Hij kon die verknoeide tijd niet weer inhalen, hij was erdoor getekend. Dus had de oudste zoon ontzettend veel voor op de jongste zoon, maar zag dat zelf niet in.

De oudste zoon betoonde geen ware zoonsgestalte, hooguit een knechtsgestalte, die over loon kon spreken. Zijn hele levens- en denkrichting leek gericht op loon, op het dienen, het knecht-zijn. En nu meende hij tekort te komen, en zag in dat hij mogelijk al die jaren tevergeefs had ge"diend", daar zijn Vader zijn jongere broer onthaald had op het gemeste kalf.

In deze gelijkenis worden ons de grondbeginselen van het ware God-dienen getekend, en hoe dit in het koninkrijk der hemelen er aan toe gaat. Dit aspect in deze gelijkenis zullen wij eens nader bezien. Dat is het **nationale** aspect, namelijk dat het verloren Huis Israëls doodgewaand werd (wordt), maar weer teruggevonden is en weer levend aan het worden is.



In Matth.15 worden de "verloren schapen" genoemd:

*Jer 50:6 Mijn volk waren **verloren schapen**, hun herders hadden hen verleid, zij hadden hen gevoerd naar de bergen, zij gingen van berg tot heuvel, zij vergaten hun legering.*

*Mt 10:6 Maar gaat veel meer heen tot de **verloren schapen van het huis Israëls**.*

*Mt 15:24 Maar Hij, antwoordende, zeide: Ik ben niet gezonden, **dan tot de verloren schapen van het huis Israëls**.*

Deze "verloren schapen" waren "niet-meer-Mijn-volk", het Lo-Ammi, aan de heidenen gelijk geworden, levende vervreemd van de verbonden en beloften, in de woestijn der volkeren, zonder Israël-identiteit.

In Jes. 25 lezen wij dat die sluier weggenomen zal worden:

*Isa 25:7 En Hij zal op dezen berg verslinden het bewindsel des aangezichts, waarmede alle volken bewonden zijn, en het deksel, waarmede alle natien bedekt zijn. (SVV)*

Dan zal Israël weer bekendgemaakt worden met haar identiteit, Ez.37. Temidden van de "zwijnencultuur" is de jongste zoon tot zichzelf gekomen. En wat is die zwijnencultuur anders dan hetgeen wij voor ogen zien, waar in ons land massa's varkens worden gefokt en gegeten, de varkenspest ten spijt!

De jongste zoon leerde zich als zondaar kennen, en kwam tot de ware rechtvaardiging door het geloof alleen als goddeloze. Dit leerstuk is herontdekt reeds voor en tijdens de reformatie, dus was dat een werk van Elohim in het doen ontwaken van de jongste zoon, de verloren schapen van het Huis Israëls.

De oudste is en blijft zich van geen schuld en zonde bewust, en kan deswege niet uit en van genade leven. Jes.58 tekent de oudste zoon ten voeten uit, zijnde de joden met hun religie van zelfverlossing.

*2 Hoewel zij Mij dagelijks zoeken, en een lust hebben aan de kennis Mijner wegen, als een volk, dat gerechtigheid doet en het recht zijns Gods niet verlaat, vragen zij Mij naar de rechten der gerechtigheid; zij hebben een lust tot God te naderen;*

*3 ¶ Zeggende: Waarom vasten wij, en Gij ziet het niet aan, waarom kwellen wij onze ziel, en Gij weet het niet? Ziet, ten dage, wanneer gijlieden vast, zo vindt gij uw lust, en gij eist gestrengelijk al uw arbeid.*

*4 Ziet, tot twist en gekijf vast gijlieden, en om goddelooslijk met de vuist te slaan; vast niet gelijk heden, om uw stem te doen horen in de hoogte.*

*5 Zou het zulk een vasten zijn, dat Ik verkiezen zou, dat de mens zijn ziel een dag kwelle, dat hij zijn hoofd kromme gelijk een bieze, en een zak en as onder zich spreide? Zoudt gij dat een vasten heten, en een dag den HEERE aangenaam?*

*6 Is niet dit het vasten, dat Ik verkies: dat gij losmaakt de knopen der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden des juks, en dat gij vrij loslaat de verpletterden, en alle juk verscheurt?*

*7 Is het niet, dat gij den hongerige uw brood mededeelt, en de armen, verdrevenen in huis brengt? Als gij een naakte ziet, dat gij hem dekt, en dat gij u voor uw vlees niet verbergt?*

*8 ¶ Dan zal uw licht voortbreken als de dageraad, en uw genezing zal snellijk uitspruiten; en uw gerechtigheid zal voor uw aangezicht heengaan, en de heerlijkheid des HEEREN zal uw achtertocht wezen.*

Zij hebben geen broederliefde, en tonen daarmee van Kain en Ezau afkomstig te zijn. Zij hebben geen belang bij de andere zogenaamd verloren stammen Israëls, want daardoor zou hun ware identiteit openbaar kunnen worden. De oudste zoon heeft zich nooit bekeerd, en kan dat niet ook, 1 Thes.2:15. *gelijk als zij van de Joden;*

*15 Welke ook gedood hebben den Heere Jezus, en hun eigen profeten; en ons hebben vervolgd, en Gode niet behagen, en allen mensen tegen zijn;*

*16 En verhinderen ons te spreken tot de heidenen, dat zij zalig mochten worden; opdat zij te allen tijd hun zonden vervullen zouden. En de toorn is over hen gekomen tot het einde.*

De oudste zoon zal het laten afweten wanneer het grote feest begint van Israëls aanneming uit de doden, Rom.11. Openb.19:7,9,17. Alleen Israël als vrouw van Jahweh heeft zichzelf bereid. Haar is gegeven dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad, zoals de verloren zoon het beste kleed aankreeg. De verloren Israëlieten zijn de geroepen tot de bruiloft des Lams.

De oudste zoon, de joden als het paard van Troje, nemen het de Vader kwalijk wanneer wij zien dat die, in hun ogen vervloekte goyim, hen zullen voorgaan, en als jongste zoon de gehele erfenis zullen ontvangen.

De ontevredenheid, de eigengereidheid, de jaloersheid, de afgunst, ..... dat alles verhinderde de oudste zoon deel te nemen aan het vreugdemaal.

Het Vaderlijk verwijt maakte hem niet anders, hij bleef dezelfde. Aan niets had het hem ooit ontbroken, zei de Vader. Men behoorde vrolijk en blijde te zijn, want deze uw broeder was dood en is weder levend



geworden, hij was verloren en is gevonden!

Wat een blijdschap en vreugde zal dat straks zijn, zowel bij het teruggevonden en identiteitsbewuste volk Israël, als bij de Vader en de engelen in de hemel!

Die bewustwording zal tot stand komen door een hevige crisis. Er werd grote honger in dat land, en de jongste zoon begeerde zijn buik te vullen met de draf der zwijnen, maar niemand gaf ze hem. Alzo zal een grote crisis er voor dienen dat de ogen van ons Israel-volk zullen opengaan. Wij die nu leven in een welvaartsmaatschappij en zwijncultuur, waar een varken meer waard wordt geacht vanwege de economische belangen dan het welzijn en de gezondheid van de mensen, zullen voor een grote crisis komen te staan. Nood leert bidden, en die nood komt. Op die wijze weet de Allerhoogste ons volk op de knieën te brengen!

PF VDM 26-4-1998

